

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΤΗΣ.

Η ΨΥΧΡΟΤΗΣ

Ἦν ἐξεδήλωσεν ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Βασιλέως ἦτο ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων τὰ ὅποια δὲν κρύπτονται ὑπὸ ἐξωτερικὴν εὐγένειαν, δὲν καλύπτονται ἀπὸ ἀνθη κοινωνικῆς ἀδρότητος, ἀλλὰ σκαιὰ, ἀλύγιστα καὶ σοβαρὰ ἐπιβάλλονται καὶ καταβάλλουσιν ἐκείνον πρὸς τὸν ἀπευθύνονται.

Δὲν ἦτο πλεονεξία ἢ ἄλλο τι, ἀλλὰ ἦτο· διότι εἴμεθα φαιδρότεροι καὶ εἰς τὰ πένθη μας συνήθως, πυκνότεροι τοῦλάχιστον καὶ ὁμιλητικώτεροι. Ἀλλὰ προχθές· τὰ δύο τρίτα πρῶτον τοῦ εἰς ὁμοίαν περιστάσει συρρέοντος ἐν ταῖς ὁδοῖς λαοῦ ἀπῆσαν· ἐνόμισες· ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον καμμίαν 1ην Σεπτεμβρίου καθολικῆς μετοικεσίας οὐχὶ ἐντὸς, ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν· οὕτω δ,τι εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ βλέπωμεν πλήρες ἐφαίνετο κενόν. Ἐκ τῶν παρόντων ἐπειτα οἱ πλείστοι οὔτε ὠμίλου οὔτε ἐκινούντο οὔτε θροῦς ἄλλος ἐγένετο αἰσθητός· ἅπαντες ἦσαν καρφωμένοι εἰς τὰς θέσεις των μὲ χροιάν οἴκτου ἐπὶ τοῦ προσώπου· μόνον ὅτι δὲν ἔσειον καὶ τὰς κεφαλὰς· τῇ ἐπαύριον· μεγάλης ἤττης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τις φυσιογνωμία, μᾶλλον καταβεβλημένα· οἱ ἐξῶσται οἱ ἄλλοτε βρισθόντες ἀνθοκοσμῆτου ξανθοπλοκάμου ἢ μελανοκόμου ὠραίου κόσμου ἔφρισον καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους τοῦ κενοῦ· πρόσθε εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην τὸ ὀλίγον τοῦ στρατοῦ, καὶ αὐτοῦ αἰσχυνομένου ὅτι εἰς τοιαύτην συντελεῖ παράταξιν καὶ οἰοεὶ διερμηνεύοντος τὸν μύχιον πόθον νὰ τρέξῃ νὰ πάγῃ νὰ εὐρη τοῦς συντρόφους του καὶ ἔχεις τῆς ὅλης εἰκόνας τὸ μαῦρον τὸ πένθημον τὸ ζοφερὸν πλαίσιον.

Ποῖος δὲ θὰ παίρνοῦσε ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ πλαισίου; Οἱ Βασιλεῖς, οὐκ καὶ εἰς τὰς χειροτέρας περιστάσεις ὁ κόσμος ἔβλεπε φαιδρῶς, ὄχι διότι εἶχε πεποίθησιν ἐπ'αὐτῶν ἐθνικῆς ἀναστάσεως, ἀλλὰ διότι τοὺς ἠγάπα, διότι συνοικειώθη μετ' αὐτῶν, διότι ποτὲ δὲν ἔδωκαν ἀφορμὴν ἐκ τῶν φανερῶν ἐκείνων αἰτίνας ὡς ἐπὶ Ὀθωνος γίνονται ἐπαισθηταὶ εἰς τὰ πλήθη καὶ γεννῶσι κατάρτας καὶ γεννῶσιν ἀγανάκτησιν καὶ γεννῶσιν ἐπὶ τέλους ἐπανάστασιν. Οἱ Βασιλεῖς, τῶν ὁποίων ἡ θήλεια ἀκολουθία, ἡγουμένης τῆς

Βασιλείσης, ἐλευγεμόνου καὶ ἦν οὕτως ἡ εἰκὼν τοῦ πένθους πλήρης, ἀρτία.

Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς Αἰῶν οὔτε ἔχομεν ἐπὶ κεφαλῆς μας μετόχους ὄντα ποταπὰ Μελάδες καὶ Ψυχάδες ἵνα τὰ πράγματα συγκεράσωμεν καὶ εἴπωμεν ὅτι ἡ ψυχρότης δὲν ἀπέβλεπε τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ τοὺς ὑπουργούς· ὄχι· πρὸς τοιοῦτους ὑπουργούς τὸ αἶσθημα τῆς ψυχρότητος εἶναι πολὺ ἱπποτικόν, πολὺ εὐγενές· οὔτε ἀποδεικνύομεν τίποτε πρὸς ἕνα Παπαμιχαλόπουλον ἢ ἕνα Σωτηρόπουλον δεικνύμενοι ἑξῆς· λίθουδὸν ἡμεῶν· οὐκ ἔλασσοι εἴτινες ἑαυτοὺς κρίνουσιν ἀστασίαν τοῦ λαοῦ ὡς τὴν θερμότεραν τῶν πράξεων των ἐπιδοκμασίαν· ὄχι· ἡ ψυχρότης ἀπέβλεπε τὸν Βασιλέα αὐτόν. Καὶ εἶχε βαθεῖς τοὺς λόγους τῆς. Καὶ εἶχε βαρεῖας τὰς αἰτίας τῆς· οὐδὲ πρέπει μετ' ἐλαφρότητος νὰ παραδράμωμεν ἐκείνας, οὐδὲ ὀφείλομεν μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμοὺς νὰ διεξέλθωμεν αὐτούς.

Βασιλεία ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς ἐγκατασταθεῖσα μεταξὺ ἡμῶν, Βασιλεία τῆς ὁποίας τὸν θρόνον λαὸς ὄργων τοῦ 1862, λαὸς νεάζων ἀκόμη καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀνατρέψῃ δυναστείαν ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν δυνάμεων δωροφορηθεῖσαν ἡμῖν, ἐσχηματίσαμεν οὐχὶ ἐκ βελούδου καὶ τσαζάρων σπινθῶν, ἀλλ' ἐξ ἐλπιδῶν, εὐχῶν, ἀνθέων καὶ ζητωκραυγῶν, βασιλεία ἦτις ὠκίσθη νὰ ζῆσῃ καὶ νὰ ἐποθάνῃ ἐθνικὴ δυναστεία μὲ ρίζας, μὲ διαδοχὴν, μὲ ἰσομοίωσιν, συνεργαζομένη καὶ συνιδρώσα μετὰ τοῦ ἔθνους πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτοῦ ἐσωτερικὴν, ἐπέκτασιν καὶ κραταίωσιν ἐξωτερικὴν, οὐχὶ δὲ τὰς χεῖρας σταυροῦσα διὰ τὸν γελοῖον λόγον τῆς συνταγματικότητος ἢ τοὺς δακτύλους κινῶσα σπασμωδικῶς πρὸς ἄλλους ἢ ἐθνικοὺς σκοπούς· βασιλεία τοιαύτη ὅταν ἀριθμῇ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὰ καμφθέντα νῶτα ὑπὸ τὸ βάρος οὐχὶ τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ τῆς ἐτραξίας καὶ δὲν ἔχῃ οὐδὲν μέγα, οὐδὲν μικρὸν νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸ ἔθνος, θέλουσα ἢ μὴ θέλουσα βλέπει παραλυομένους τοὺς δεσμούς τοὺς εἰσὼντας αὐτὴν καὶ τὸ ἔθνος, θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα παρίσταται μάρτυς τοιαύτης καθολικῆς τοῦ λαοῦ ψυχρότητος, ἀπευθυνομένης λίαν εὐσταλῶς, λίαν εὐσεβάστως, ἀλλ' ἀπευθυνομένης οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς αὐτὴν, πρὸς αὐτήν.

‘Ημεῖς μεθ’ ὅλα τὰ δημοκρατικά μας αἰσθήματα, εἰς περιστάσεις τοιαύτας καθ’ ἑξῆς καὶ ὑπὸ τῶν ‘Ρουμάνων αὐτῶν νομιζόμεθα νεκροὶ ἢ ἐσταυρωμένοι καὶ τούτου ἕνεκα καὶ αὐτοὶ ἀκόμα πλὴν τῶν ‘Ρώσων, πλὴν τῶν Σλαύων, πλὴν τῶν Αὐστριακῶν, πλὴν τῶν Τούρκων, πλὴν τῶν ‘Αλβανῶν, πλὴν τῶν ‘Εβραίων τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν ἡμῶν θέτουσι κληρὸν, τιμῶμεν δι’ ἴσης περιφρονησεως ὅλα τὰ πολιτεύματα καὶ βασιλείαν καὶ δημοκρατίαν καὶ εἶτι ἄλλο καὶ ἀπευθυνόμεθα μετὰ κρυφῆς πνιγμένου πρὸς τὰ αἰσθήματα τῶν συμπολιτῶν μας ὡς ἀνθρώπων, ἵνα εἴπωμεν αὐτοῖς ἵνα εἶναι ἀνθρώπινον ἐν μέσῳ τῆς περιστοιχούσης ἡμᾶς ἀναιδέας, ὑπαράτητος, ἀρπαγῆς, ἐξευτελισμοῦ νὰ ὑφιστάμεθα τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸ αἶσχος τοῦ μηδὲν πράττειν, μηδὲν συλλογίζεσθαι, μηδὲν αἰσθάνεσθαι, διότι ὑπὸ τοιούτους ἀρχοντας, ὑπὸ Κουμουνδούρους τοιούτους ἀπαγορεύεται ἡμῖν καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο καὶ πᾶν ὅ,τι μετὰ τιμῆς, μετὰ φιλοτιμίας, μετὰ ἁβρίτισμου συνδέεται. Ἐγενόμεθα ὑπὸ τοιούτους ἀρχοντας ‘Εβραῖοι βρακοσυλλέκται οἷτινες ὑπὸ λακτίσματα ὑπὸ πτύσματα, ὑπὸ ὕβρεις, ὑπὸ δαρμοὺς, ἀλλ’ ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ἀποτρέπουν τοῦ σκοποῦ νὰ περισυνάξωμεν τὸ βῆκος τὸ ὁποῖον συνήνησεν ἡ ἀπληστία τῶν ὀφθαλμῶν μας, νὰ περισυνάξωμεν τὸν Βῶλόν μας, τὴν Πούνταν μας.

‘Ημεῖς οἷτινες οὐδὲν αἰσθημα τρυφερὸν πρὸς τὴν Βασιλείαν ἔχομεν ἐπεθυμοῦμεν τὴν στιγμήν αὐτὴν με τιμὴν ἀληθοῦς δημοκρατικοῦ νὰ τὴν ἐβλέπομεν φερομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λαοῦ ὡς ἄδελφὴν ἢ ὡς μητέρα, ὡς ἐρωμένην ἀίμα καὶ ἄς ἐθάπτοντο διὰ παντός τὰ δημοκρατικά μας δειρᾶ, αἱ περὶ ἰσοπολιτείας μανίαι μας. Ὑπὸ τοιούτον Βασιλέα παρεδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς μεθ’ ὅλων τὸ πρὸς πάντα Βασιλέα μίσος μας νὰ προσβάλλωμεν ἐξωθεν τῶν συνόρων ἐν ἀντιμετωπιώμεν ὅ,τι φαῦλον, ὅ,τι ἀχρεῖον καὶ κωμῆτος τῆς πύγμης ὅ,τι ζῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ τεθνεώτες, κύριοι Τούρκοι, κύριοι ‘Αλβανοὶ, κύριοι ‘Ρουμῶνοι, κύριοι Αὐστριακοί. Ὄταν οὐδὲ αὐτὸν τὸν περὶ νεκροφανείας νόμον σέβασθε, σταθῆτε λοιπὸν ὀλίγον νὰ αἰσθανθῆτε δύναμιν καὶ αἶμα νεκρῶν, νὰ μάθητε ἐν τῷ μέλλοντι νὰ διακρίνητε ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τοὺς ζῶντας.

‘Αλλὰ διατὶ ὅταν σήμερον ἀκριβῶς ἔχομεν ἀνάγκη βρασιλέως πανισχύρου, δημοτικοῦ, ἐστεφανωμένου τοῦ λαοῦ τοῦ τὴν ἀγάπην, διατὶ σήμερον ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη αὐτὴ σβέννυται, ἡ δημοτικότης ἐκλείπει καὶ ὁ λαὸς παρίσταται πρὸς αὐτὸν ἐορτάζοντα τὸ ὄνομά του, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τὴν Βασιλείαν, ἀντικρῦ τοῦ τὸν διάδοχον μείρακα πλέον μεστὸν ὑγείας καὶ ρώμης, διατὶ τόσῳ ψυχρὸς μέγχις . . . ἄς μὴν εἴπωμεν τὴν λέξιν, διὰ νὰ μὴ νομισθῶμεν ὅ,τι θέλωμεν νὰ συνδουλιζώμεν πῦρ; Τὸ πῦρ αὐτὸ κοιμᾶται καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ ἐπανόρθωσις τις ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ νὰ μὴ ἐγερθῇ.

‘Ο Βασιλεὺς βεβαίως ἀρκοῦσαν ἔχει συνειδήσιν διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ἀφ’ ἑαυτοῦ τὸ φοβερὸν αὐτὸ διατὶ. Καθ’ ὅσον ἀφορᾷ τὸν λαὸν τῆς πρωτεύουσας, αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη παρ’ ἡμῶν νὰ μάθῃ τὸ διατὶ, διότι πιστεύομεν ὅ,τι τῶν πράξεων του—καὶ ἦτο πράξις ἢ προχθεσινὴ στάσις του—ἔχει καὶ γνῶσιν καὶ συνειδήσιν.

Καλιβάν.

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ.

‘Στοὺς τοίχους κολλημένο χαρτὶ μεγάλο εἶδα,
Κι’ ἐνόμισα πῶς εἶναι Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ aviso,
‘Αλλ’ ὦ χαρὰ! . . τὰ μέρη τὰ νέα ἀντικρῶζω,
Καὶ γίνονται ἀμέσως τὰ μάτια μου χαρίδα,
Τὰ δυνατὰ γυαλιὰ μου εἰς τὴ στιγμὴ φορῶ,
Καὶ τὸν καινούριον χάρτην ἀχόρταγα θεωρῶ.

Σὰς βλέπω τέλος πάντων, ὦ Σύνορα, ἔμπροστά μου,
Σὰς βλέπω καὶ ὀλόροθος ἴστα σύννεφα πετῶ,
Καὶ τόση γιὰ σὰς νοιώθω λαχτάρᾳ ἴστην καρδιά μου,
Ποῦ θέλω νὰ σὰς φάω με τὸ χαρτὶ αὐτό.
Μᾶς ἤπιασε τὸ αἶμα, μᾶς φέρατε τὴ φτώχεια,
Καὶ σεῖς ἴστοῦ Μαθαρίκου μᾶς ἔμπλεξατε τὰ βρόχια.

Μὰ δὲν πειράζει . . ὅλα ἄς γίνουνε χαλάλι!
Κάθε ‘Ρωμῆος σὰς βλέπει με τόσο καρδιοχτύπι,
Καὶ λησμονεῖ ἀμέσως τὴν πρώτην του τὴ ζάλη,
Τὰ ζήτω τοῦ πολέμου, τῆς συφορᾶς τὴν λύπη,
Καὶ ἂν ἴστα χώματά σας ἀκόμη δὲν πατῆ,
Τουλάχιστον σὰς βλέπει γραμμένα ἴστο χαρτὶ.

Ἐννοῦμαι χάρτενια, εὐλογημένα μέρη,
Ποῦ πιστεῦσα ποτὲ μου ἔμπρός μου νὰ σὰς τύχω; . .
‘Ω! εἶθε νὰ ἀγιάσῃ δέκα φοραῖς τὸ χέρι,
Ποῦ γιὰ πολλὴ χαρὰ μας σὰς κόλλησε ἴστον τοίχο.
Καὶ με τὰ δύο μου μάτια σὰς τρώγω, σὰς ρουφῶ,
Κι’ ὁ ἥλιος ἄς με καίῃ . . γιὰ σὰς τὸν ἀψηφῶ.

Νά! Νά! ἐδῶ ἡ Πούντα, ἡ ‘Ελασσών, ἡ ‘Αρτα,
Μὰ ἔξασα . . ὁ νοῦς μου ἔξω πολὺ πετᾷ.
Μόνον ἡ Πούντα μένει εἰς τὴ ἴδική μας χάρτα . . .
‘Αχ! κρῖμα νὰ μὴ εἶναι ἴδικά μας καὶ αὐτά.
‘Ε! δὲν πειράζει . . φθάνει νὰ ἔχομε τὴ ἴγιά μας,
Καὶ μὴν φορὰ θὰ γίνουιν καὶ τοῦτα ἴδικά μας.

Θαυρῶ τὸν Κουμουνδούρο πῶς βλέπω νὰ μοιράζῃ
ἴστοῦ κόμματος τοὺς φίλους τῆς Πούντας τὰ λευκάδρα,
Κατενθουσιασμένος τὸ ζήτω νὰ φωνάζῃ
Καὶ μ’ ἀνοικτὸ τὸ στόμα νὰ πέφτῃ ἴστα κοπάδια.
‘Ω Σύνορα χαρτένια, ἔμπρός μου σὰς θεωρῶ,
Καὶ κλαίω, κλαίω, κλαίω ὡσὰν παιδί μωρῶ.

26 Ἀπριλίου 1881. Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μετὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κουμουνδούρου ἔχομεν ἀντιπολίτευσιν τοῦ Τρικούπῃ μετὰ τὴν ἐπιτηδεῖαν καὶ ὕπουλον προδοσίαν τοῦ ‘Ελληνισμοῦ ἔχομεν τὴν ἡλιθιωτέραν τῶν ἀντιπολιτεῦσεων ὡς παρηγορίαν ἀφ’ ἐνὸς ἢ σπείρα τῶν κακοῦθων καὶ τῶν προδοτῶν, ἀφ’ ἐτέρου ἢ ἀγέλη τῶν ἡλιθίων. Ζήτω λοιπὸν ἡ ‘Ελλάς.

Πολὺ ἄργα ἤρχισε νὰ ἐκτιμᾷ τὸν κ. Στίλμαν ἡ ‘Ωρα. Ἐπρεπε, ἂν μὴ ἐπιέζετο ὑπὸ τὸ βῆρος σκυθρωπῆς κουταμάρας πρὸ πολλοῦ νὰ τὸν συμβουλευθῇ καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν πορείαν τῆς πρὸς τὰς γνώμας τοῦ δεξνουστάτου ἀνταποκριτοῦ τοῦ Χρόνου. Σήμερον δὲν ἐνοεῖ ὅτι αἱ ἀνταποκρίσεις τοῦ Στίλμαν αἰτίνας παριστάσει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων μᾶλλον τὴν Κυβέρνησιν ὠφελοῦσι ἢ τὴν ἀντιπολίτευσιν;

Οὐδέποτε ἀγὼν δημοσιογραφικὸς διεξήχθη μετὰ τοσαύτης κουφότητος ὅσον ὁ ἀγὼν ἐν ἀνάθεσιν ἡ ‘Ωρα ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ’ ἣν ὁ Κουμουνδούρος ἐπέδωκε τὴν προδοτικὴν ἀπάντησίν τῆς εἰς τὸν κ. ‘Ράδοβιτς. Ἄνευ σχεδίου, ἀνευ συμπεράσματος συγκλῶθονται γελοῖα ἐπιχειρήματα ἢ χαριτολογίαι Βυζαντιναὶ πρὸς τέρψιν τοῦ κοινού. Ἐὰν τοιούτοτρόπως πολιτεύσθε σήμερον, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς προδοσίας τοῦ Κουμουνδούρου, φανταζόμεθα ποῖαν ἀξίαν ἔχετε ἐν περιστάσεσιν ὁμαλαῖς.

‘Ο κ. Τρικούπης φαντάζεται ὅτι τὰ δύο τελευταῖα ἀρθρα τοῦ Αἰῶνος ἐγράφησαν χάριν τῆς Ἀντιπολιτεῦσεως. ‘Ο κ. Τρικούπης ἀπατάται. Τὰ ἀρθρα ταῦτα ἐγράφησαν διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ‘Ελλάς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πολεμήσῃ. Τοῦτο προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὁ Κουμουνδούρος πὸ γε νῦν ἔχον διὰ τοῦ Αἰῶνος καὶ τοῦ Τηλεγράφου. Καὶ ἡ ‘Ωρα τί κάμνει; Ἀναγνώσατε αὐτὴν διὰ νὰ ἐνοήσητε ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐνοήσωμεν τι.

Οὐδέποτε ἀπεδείχθη τὸ λόγιον τοῦ Κουμουνδούρου ἀληθέστερον αὐτὴ ἢ ἀντιπολίτευσις τοῦ Τρικούπῃ εἶναι στεῖρα ἢ ὅσον τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Κουμουνδούρος προῦδωκε τὸ ἔθνος· τὸ ἔθνος ὠργίσθη σύσσωμον κατὰ τοῦ Κουμουνδούρου. Ἄλλ’ ὁ Τρικούπης δὲν κατώρθωσε μήτε αὐτὴν τὴν ὄργην τοῦ ἔθνους νὰ κρατήσῃ ἐντεταμένην. Σήμερον τὰ πάντα κατευνάσθησαν· καὶ μετὰ ἕνα μῆνα σὰς ἐγγυώμεθα ὅτι ὁ Κουμουνδούρος θὰ ἀποθεωθῇ. Διατὶ νὰ μὴ εἴσατε ἀνάλατοι ἀντὶ νὰ πολιτεύσθε;

‘Ο,τι τὴν μίαν ἡμέραν γράφει ἡ ‘Ωρα ἀναίρει ἐντέχνως τὴν ἐπαύριον ἢ αὐτὴ ‘Ωρα. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ἀπέκτησεν ἰσχύτως δύο συντάκτας, ὁ εἰς τῶν ὁποίων ἐτέθη ἐκεῖ ὑπὸ τῆς αὐλῆς ἵνα συγκεράνῃ τὴν

χολὴν τοῦ ἀρχισυντάκτου. Ὡ βλακεία πόσα ὑπὸ τὸν πέπλον σου διαπράττονται!

Δὲν μᾶς λέγει ἐπὶ τέλους τί εἶναι ἡ Ἐφημερίς; εἶναι συμπολιτευομένη, ἢ ἀντιπολιτευομένη, ἢ συναντιπολιτευομένη; εἶναι βασιλικὴ ἢ ἀντιβασιλικὴ ἢ εἶναι Βασιλικὴ τῆς Νεαπόλεως; Θέλει πόλεμον, εἰρήνην, πετῶματα ἢ θέλει αὐτὴ πέτσωμα; Φροντίζει περὶ τοῦ Μετσόβου καὶ τῶν Αὐστριακῶν. Τότε διατὶ τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα εἶναι ψωροζήτημα; Ἐπὶ ὅλων αὐτῶν θέλομεν ἀπαντήσεις ῥητάς· εἶναι καιρὸς νὰ χρωματισθῶμεν ὅλοι· δὲν ζεῦρει κανεὶς τί γίνεται αὔριον.

Τόσην κολακείαν καὶ αὐλισμὸν ἀνέπνεε τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἡ οἰκία τοῦ κ. Μενελάου Νεγροπόντη ὡστε τὴν ἐπεριμένομεν μίαν στιγμὴν νὰ πέσῃ διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν χῶρον ποῦ τὸ ὠραῖόν του πόδι πατεῖ.

Ἐκεῖ πρὸ τῶν Τρικέρων σταθεμεῖι τουρκικὸν πολεμικόν· τῆς προάλλαις οἱ ἀργυροδερμοὶ δελφίνες ἐτάραττον τὰ γαλανὰ ὕδατα· οἱ τούρκοι τοῦ; ὑπέλαβον ὡς ἀποστόλους τοῦ Μπουμπουλη, ἀμέσως εἰς τὰ ὄπλα, κατέβη ὁ στρατὸς ἐκ τῶν ὄχυρωμάτων, τορπίλλαις ἐδῶ, τορπίλλαις ἐκεῖ, πουθενά . . . Ἐφυγαν! Τῇ ἐπαύριον περιεφέρετο μία τράτα διὰ νὰ ψαρέψουν τὰς ἐλληνικὰς τορπίλλας!

Τὰ περὶ Γενναδίου ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ εὐρομεν μίαν ὑπερβολικὰ ἐν τῇ ἐκείθεν ἀλληλογραφίᾳ τῆς ‘Ωρας. Καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν τὴν γενικὴν πεποιθήσιν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ χαλκεύονται εἰς τοὺς παραθαλάμους τοῦ ἡγέτου τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, οἰκτιροῦμεν τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ μικρά των πάθη. Δὲν ἀνελογίζοντο ὅτι ὁ κ. Γενναδίου συνδιελέγτο μετὰ τοῦ κ. Νοβικῶφ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως; ‘Οτι δὲν ἠκούσθη ποτε ἀνὴρ διπλωμάτης νὰ φέρηται πρὸς συνάδελφόν του ὡς Μελιταῖος ἀχθοφόρος; ‘Ο δυστυχὴς Γενναδίου ἀκριβοπληροῖν τὴν ἡλιθιότητα τοῦ ὄλου Κωνσταυλοῦ!

Μόνον οἱ Μπενὴ Ζούγκ Ζούγκ ἀπέτελεσαν μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τῆς κρυάδας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐκεῖ μέσα κανεὶς λησμονεῖ τὰ πάντα, εἶναι ἀληθὲς Παισιλυπον. Διὰ τοῦτο ἡ ψυχαγωγία ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς γέροντας καὶ στεφρῶναι τὰ παιδιὰ. Ἀναπτύσσεται δὲ ἀτμοσφαῖρα ἀγνότητος, εὐδαιμονίας, τὴν ὁποῖαν ὁ Ζακύνθιος ἀνοσπλόκος Λαζάνης ραίνει μετὰ τὰ κομψὰ του μπουκετάκια. Ἄλλὰ καὶ ἡ διεύθυνσις κάμνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ. Προχθὲς ἡ ὀρχήστρα ἀπετελεῖτο ἐκ τριάκοντα ὀργάνων, πρὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως ἐπαίζον ἐν τῷ Κήφῳ τὰ ἐθνικώτερα τεμάχια. Ὅλα δὲ εἶναι ἡμερᾶς καὶ περιποιοητικά. Περιμεινάτε ὀλίγον καὶ τὰς πρὶν ψωραλέας Μούσας τοῦ Ἰλισσοῦ δὲν θὰ τὰς ἀναγνωρίζητε!

ΧΑΛΙΚΕΣ.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην πάλιν ἐπιστημονικὴν ἐσπερίδα εἶχεν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ὁ κ. Σλήμαν, καθ' ἣν ἡ Κυρία Σοφία κύριον θέμα τῶν ὁμιλιῶν τῆς εἶχεν τὰς ἐν Ὁρχομενῶ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσας ἀρχαιότητας. Τὸ λόγιον ἀκροατήριον ἀπεθαύμαζεν! Ἦσαν ἐκεῖ καὶ λόγια Κυρίαί τῆς πρωτεύουσας, μ' ὅλας τὰς προγενεστέραις ἀπειλάς τοῦ Μὴ Χάρεσαι. Νὰ λοιπὸν κ' ἡμεῖς, γεννηθῆτω φῶς! Μία ἐκ τῶν παρισταμένων λογίων Ἀτθίδων, κόρη καθηγητοῦ, σχετικῶς λογιωτέρα τῶν ἄλλων, μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδεμία τῶν συναδέλφων τῆς ἐγνώριζε γρῦ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Καὶ ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀφελῆ τῆς γλώσσης μᾶς ἔλεγε: ὅτι ἦτο πλῆξίς φοβερά. Ὅλοι καὶ ὅλαι δὲν ἔδωκεπον τὴν ὦραν νὰ φύγουν. Πρὸς ἐπίμετρον ἤρχετο ἡ ὑποχρέωσις ὅπως εὐχαριστοῦν ἀπερχόμεναι τὴν Κυρίαν διὰ τὴν ζωηρὰν διασκέδασιν!

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος διορίζεται καὶ πάλιν καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπὸ τοῦδε ὁ τίτλος τοῦ ἐχαράχθη ἐν τοῖς ἐπισκεπτηρίοις. Ὁ Πίππης ὁ Λάμπρος τρώγει τὰ νύχια τοῦ καὶ ἀπειλεῖ ὅτι ἂν τοῦτο γίνῃ θὰ παραιτηθῆ καὶ ἀπὸ ὑφηγητῆς! Καὶ ἔχει δίκαιον διότι ἀφοῦ εἶναι πλέον ἐγγαμος, ἡ ὑφηγησία τοῦ εἶναι περιττή. Ἀβεσσαλώμ Καζάζη, υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ!

Ἐβλέπατε κάπου κάπου ἀλληλογραφίας ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Κλειῶ; Ἀνεγινώσκετε μετὰ θάμβους ὅτι ὁ Παπαμιχαλόπουλος εἶνε εἰς τῶν διακεκριμένων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος! Ἀνταποκριτῆς λοιπὸν ἦτο ὁ ὑφηγητῆς κ. Δημαρᾶς, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Παπαμιχαλόπουλος τὸν ἔχει ὑποψήφιον διάδοχον τοῦ κ. Φεσαρίτου. Κύριε Παπαδάκη, τί στέκεσαι; Ὅχι μόνον περὶ Κουμουνδούρου, ἀλλὰ καὶ περὶ Παπαμιχαλοπούλου ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς σου καὶ ἀμέσως διάδοχος τοῦ Μπαλάνου, ὦ φοβερὸν σεισμολόγε!

Ὁ Κουτσαλέξης! Ὁ Κουτσαλέξης! Τὸν ἐπιζητεῖ ὅλη ἡ Ἀθήνα! Τὸν ὄνειρεύεται ὅλος ὁ θηλυκὸς κόσμος! Τὸν μυρίζεται τὸ ἄρρεν ἡμισὺ τοῦ ἐν Λευκάδι. Ὁ Κουτσαλέξης! Ὁ Κουτσαλέξης! Ποῦ εἶναι ὁ Κουτσαλέξης;

Τὸν κ. Τομαρόπουλον ἀπερχόμενον εἰς Παρίσιους διὰ τὴν ὑπογράψῃ τὰς ὁμολογίας τοῦ Δανείου συνοδεύει καὶ εἰς ἀξιωματούχους, ὡς διερμηνεύς, διότι ὁ Τομαρόπουλος δὲν ἐννοεῖ χουκοῦτσι γαλλικά!!

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Τέσσαρες χωροφύλακες ὠδήγουν ἐπίστρατον ρακένδυτον, ἐλεεινὸν, κακομοιρισμένον.

Δύο Πλακιῶται τὸν βλέπουν.

— Μωρὲ γιατί τὸν συνοδεύουν χωροφυλάκοι;

— Γὰρ νὰ μὴ τοῦ κλέψουτε τοὺς παράδες του.

Πρὸ τὸν Φανὸν τοῦ Διογένους κατασκευάζονται τὰ σάγματα τῶν πολεμικῶν ἡμιόνων.

Δύο ἐκ τῆς Πλάκας:

— Τί ξύλα νᾶν' αὐτά;

— Δὲ βλέπετε; εἶναι τὰ σαμάρια τοῦ ὑπουργείου.

Μακρακιστής: Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ μόνου τοῦ Πατρός!

Φραγκοσυριανός: Ὅχι, ψεῦδος, ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ.

Ἀθηναῖος: Βρὲ ἀδελφε, τί ἀνακατόνεοθε σ' τὰ οἰκογενειακά τους!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι δύο ταιριαγμένων ὑπάρξεων· ἐκείνου καὶ ἐκείνης· ἀμφότεροι ἔχουν σπανιώτατα χαρακτηριστικά: μύτη μεγάλη ὡσάν σφήνα, μάτια μεγάλα ὡσάν φεγγίτες, στόμα μεγάλο ὡσάν φοῦρνον.

Ὁ παπᾶς καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάσθη νὰ τοὺς εὐχθῆ, ἔστρεψε καὶ τοὺς ἠτένισε προσεκτικῶς· τὸν κατέλαβεν ἀνατριχίλα· ἀντὶ δὲ πάσης εὐχῆς, μὲ φωνὴν συγκεκλιμένην:

— Νεόνυμφοι, τοῖς λέγει, ν' ἀγαπᾶσθε ν' ἀγαπᾶσθε πολὺ, διότι ἂν δὲν ἀγαπᾶσθε ἀναμεταξύ σας, ποῖος θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ;

Μικρὰ ἐξαέτις κόρη ἔχει δεκκεπταετίδα ἀδελφὴν ἣτις μέλλει νὰ ὑπανδρευθῆ μετ' ὀλίγον. Εἰς τὴν οἰκίαν πάντοτε περὶ ὑπανδρείας γίνεται λόγος. Ἐκορυφώθη ἡ περιέργεια τῆς μικρᾶς καὶ λέγει πρὸς τὸν πατέρα τῆς:

— Πατέρα, σὲ παρακαλῶ, πές μου τί εἶναι ὑπανδρεία;

— Κόρη μου ὑπανδρεία εἶναι...εἶναι νὰ...ἐγὼ κ' ἡ μητέρα σου.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὑπανδρεία!

Ἡ μικρὰ κόρη μένει σκεπτικὴ. Τὴν ἐπαύριον ἐρωτᾷ πάλιν:

— Πατέρα, πές μου σὲ παρακαλῶ νὰ ἐννοήσω, τί εἶναι ὑπανδρεία;

— Ὁ πατὴρ τῆς στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπίμονον ἐρώτησιν τῆς μικρᾶς, τῆς ταῖς βρέχει εἰς τὰ γερά.

Τότε ἡ δυστυχὴς κλαίουσα πηγαίνει νὰ παρηγορηθῆ πλησίον τῆς μεγάλης τῆς ἀδελφῆς.

— Ἄχ! τῆ λέγει, ξέρω τώρα, τί εἶναι ὑπανδρεία, νὰ μὴ πανδρευθῆς, δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτὴ ἡ ὑπανδρεία... πονεῖ πολὺ!

Ἐξετάσεις ἑλληνικῆς ἱστορίας:

Διδάσκαλος: Τί ἦτο ὁ Λυκούργος;

Μαθητής: Δεσπότης τῆς Σύρου.